

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

71. Årg.

1978

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

afholdes i Regensjanersamfundet
tirsdag den 21. november 1978 kl. 18.30
på Regensen.

DAGSORDEN:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger revideret regnskab for Regensjanersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen middag, der begynder ca. kl. 19.15.
Senere sold, hvor Regensrevuens bedste numre bliver fremført.

Tilmeldelse sker - senest 16. november - til:
Formanden, landsretssagfører Niels Nørring,
Vognmagergade 7, 1120 København K., tlf. (01) 11 11 10, lokal
31 (I. Bing), mellem kl. 9 - 16.

Pris for deltagelse i middag og sold kr. 60,00.

Kaj Munk mellem venner.

Af Ingolf Sestoft.

Regensen og Studentergården har lige fra første færd været som brødre, ikke mindst set i belysning af den første idé til Gården: den udgik fra professor Thorkild Rovsing, Danmarks store kirurg, dengang han som Universitetets rector magnificus kom på tanken om et nyt, større studenterkollegium, jævnstort med Regensen, som en Universitetets kompliment til den gamle gårds tilstundende 300-års jubilæum.

Denne tanke slog an, og da den kom lige i rette tid, lod den sig virkeliggøre, således at den nye gård på Tagensvej samtidig blev hele Danmarks smukke jubilæumsgave til den studerende ungdom.

Efter Regensens store, uforglemmelige to-dages jubilæum lige før sommerferien 1923 blev da også et dusin eksamensnære regensianere omplantet fra det gamle til det nye studenterhjem, som gæstfrit åbnede sine porte for godt 100 studenter ialt ved efterårssemestrets begyndelse lørdag den 1. september 1923.

De regensielle indflyttere oplevede nu sammen med de ca. 90 øvrige gårdbrødre (som iøvrigt gav dem æresbetegnelsen "urokserne", en elskværdig betegnelse, der dog snart udvidedes til at gælde hele startholdet) nogle livlige, spændende og hektiske uger med bekendtskabers stiftelse, stor og pompøs officiel indvielsesfest og derefter en munter og broderlig generalforsamling, efterfulgt af de første småforeningers stiftelse og masser af sammenkomster på værelserne, efterhånden som man lærte hinanden at kende. Det var nok så som så med læsero og flid i disse uger: forholdene var jo helt anderledes end med den successive fornyelse på Regensen.

Muntert og godt for en tid; men snart indtrådte jo så det naturlige antiklimaks, hvor flid og pligter atter krævede broderparten af vor tid. Vi begyndte påny at blive morgenmænd (ikke noget med m/k dengang!), og samtidig genvaktes interessen for livet og begivenhederne på den gamle Regens, og kontakten med vennerne og kammeraterne dér fornyedes i rimeligt omfang; så meget des mere som visse betydningsfulde begivenheder lod til at være under udvikling derinde.

Nu stod man så der i den årle høstmorgen tirsdag den 18. september ved sit frugale tebord på H.C.Ørsted-værelset (B 64) i en noget nostalgisk stemning, helt uden for de store og dramatiske begivenheders rækkevidde. For hvad var der sket med Kaj Munk, hvorledes var det mon gået på den ekstraordinære generalforsamling, som P.P. (princeps pipianorum) havde indkaldt til i aftes med det ene formål: at få Munk lempet ud af PIP, den forening, der havde gjort sit til at få ham kåret som klokke for et årstid siden, optakten til det berømmelige klokkerat, hvorunder netop

han var kommet til at betyde så meget for hele Regensen, og den for ham, -netop i det sidste halvår før jubilæet; en glimrende optakt til dette, ikke blot for de ydre forberedelser, men også hvad den fælles, broderlige stemning op til festen angik. Og så nu dette brud!

Rygterne havde gået, og åbenbart var det folkene fra SKRAP, der vidste mest (vi skal snart se hvorfor!). Men aftenens udfald? Man turde knap gætte...

Tankerne burde jo være koncentreret om "atomer og andre småting" på Niels Bohrs endnu så nye institut henne på Blegdamsvejen; men i stedet kørte de i ring og krøllede sig tilsidst sammen i et stort, tåget spørgsmålstegn.

Teen havde lige trukket, og jeg var netop ved at sætte mig, da der lyder hastige skridt ude på gangen - og straks: en kraftig banken på døren, og ind braser - ingen anden end Kaj Munk, selveste hovedpersonen for både begivenhederne derinde og tankerne herude.

Ingenlunde slukøret, men - lovet og priset! - frisk og spændstig, med forborgent smil om munden og kåde øjekast, ingenlunde som hos "en slagen mand" (også et K.M.-udtryk). Man føler sig næsten mundlam, får blot fremstammet et "Men dog!"; så blev det Munk, der lagde for:

"Se-se, nå-nå! Godmorgen brorlille! Du er nok tidligt oppe idag. Morgenmand igen?" udbrød han, mens jeg ilførdigt fik dækket op til den lige så velkomne som uventede gæst og sindigt forklarede, at det ikke var spor for tidligt, hvis man ikke ville risikere at gå helt bag af atom-dansen...

"Tror jeg gerne," svarede Munk beredvilligt. "Vor fælles ven Protégé [dæknavn for den senere professor i fysik] siger præcis det samme. -Nå, men til sagen: hvorfor tror du egentlig, jeg har fod-ilet de halvtredie kilometer herud på en frisk halvtime? Foruden naturligvis for endnu en gang at inhalere den obligate portion morgente sammen med dig endnu før kl. 7?" tilføjede han, idet vi satte os.

Det var jo ikke så svært at svare på, og nu fulgte Munks oprømte og særprægede, skuespiller-perfekte referat af den ekstraordinære GF's forløb oppe på Admiralitetet:

"Glæder mig, at Einstein og Bohr endnu ikke helt har fået relativiseret både din skarpsindighed og din almen-regensielle interesse for de prominente einherjers bråvallaslag sønder og sammen," begyndte han. -Men her bør vi nok, til læserens orientering indskyde nogle linier om, hvad der var gået forud; der er jo dog nu gået over 55 år siden da.

Ved udløbet af sit glørværdige klokkerat havde Munk fået sin regenstid forlænget med et halvår, som han samtidig fik lov til at udskyde til efteråret, og derefter var han så flyttet ud til Buddinge, til Villa Alba i Christoffers Allé, for her at få læsere. Men vi tør nok røbe nu,

så længe efter, at der også var en anden grund - den væsentligste, nemlig den hidtil velbevarede "esoteriske hemmelighed", kun kendt af ganske få indviende, at Kaj Munk fremfor alt ikke ønskede at være i vejen for jubilæumsklokken - den både myndige og målbevidste, og til embedet særdeles velegnede Harald Okkels - nu under den kommende tids mangfoldige og travle forberedelser til festen.

Overhovedet ønskede han ikke at lade sig bruge (eller misbruge!) som rådgiver for nogen derinde, eller som en "deus ex machina" at skulle træde til - eller tilkaldes - når uventede problemer eller vanskeligheder måtte melde sig for det nye gårdstyre eller dets hjælpere under det store samarbejde.

Alle pligterne og besværet burde forblive hos styret derinde på den røde gård, såvel som den udelelige ære for en eventuel stor succes. Denne Munk'ske tanke var jo i virkeligheden både klog og kammeratligt rigtig, og i hvert fald: dette løfte til sig selv holdt Munk til punkt og prikke, og vel at mærke: uden at dette berørtes af det epos (kaldet "kantate"), han - på opfordring, men dog uventet for de fleste - læste op under jubilæets klimaks i Regensgården som en velformet hyldest til både den nærværende kong Christian og til den kongelige, evigunge Regens. Men først ved at ses i sammenhæng med Munks her berørte, ellers så strikte gennemførte tilbageholdenhed, forstås det, at Munk ved sin udflytning bad mig lade alle regensianerne vide, at de alle var velkomne derude, når slaget om 1.delen var vundet, men ingen før!

Stor var derfor vor overraskelse, da hele tre af Munks venner, deraf de to regensianere med damer, blev inviteret derud til søndagen den 27. maj. Hvad var der på færde? Havde Munk allerede sejret, eller måske snarere helt opgivet? Vi var meget spændte; men først efter lunch faldt tæppet: oplæsning af scener fra En Idealist, Munks store Herodes-drama, som ingen af os vidste noget rigtigt om, eftersom han i al gedulghed havde siddet derude og skrevet næsten hele dette mægtige drama i de sparsomme timer, som ellers var forbeholdt flid og studium op til den snarlige eksamen.

Men hurtigt blev vor skuffelse og bekymring vejret vejret bort af begejstring for stykket. Selv vi, der allerede dengang havde ventet os store ting af Munk som en "kommende mand", var som himmelfaldne. -Og heldigvis var 1.delen hjemme inden udgangen af juni.

Efter Regens-jubilæet oversomrede Kaj Munk oppe i Regensens nye fløj, hvor fagfællen Chr. Baun havde lånt ham sit værelse på Admiraltet (7x28). Og så var det vel alvor nu? Javist: Munk fortsatte med at skrive, denne gang en komedie (Regensprovsten havde en datter) samt flere sange, beregnet på en eventuel fællesregensiel skovtur senere (en speciel Munk-opfindelse fra 1922), som han virkelig også fik realiseret

i midten af september. Og så, for en fejls skyld: endnu engang en teater- og turistrejse langt ned i Tyskland, som for øvrigt sagde velkommen til sine gæster med den værste inflation nogensinde: over 1 mio. mark for en dansk tier!

Endelig har Munk jo nok ment, at han - som kronen på værket - måtte se at få skrevet en passende drastisk eller grotesk slagsang til ære for den endnu så unge, hidtil dårligt nok anerkendte forening SKRAP for at prise dens humør og sangglæde (for hvad er en visedigter uden sangere!), og så samtidig "se norsk" på dens udadvendte, drillske og støjende for ikke at sige pågående adfærd - det kontrære modstykke til Munks egen noble og traditionsrige forening PIP, som jo dog i sin tid havde støttet ham så godt, både dristigt og klogt, ved hans forfremmelse fra en ubetydelig bladmand til en kåret klokke, noget i sig selv usædvanligt. Og så alle de skønne timer, Munk siden havde haft med kammeraterne her - var de måske også ganske glemt? Næh, det var nok en temmelig suspect affære med den slagsang.

Men hvis der ellers ikke er nogen anden, som idag kan sige os noget nærmere om, hvornår og hvorledes denne ominøse sang er blevet til - den der ved sin fremkomst vakte så megen furor og nær havde kostet sin forfatter en vanærende eksklusion - så vil vi her vove sandsynligheden af følgende kombination:

Munk har næppe haft den fornødne inspiration til at skrive sangen i ferien, men først i september, da livet atter bølgede på Gården. Da har tanken om en ny, fællesregensiel skovtur for alvor formet sig i hans sind, for her var jo lejligheden - som i juni 1922 - til at skænke regensianerne hans egne, sidste nye sange, skrevet om sommeren til afsyngelse sammen med et udvalg af de gamle og kendte.

Til sagens fremme har han da drøftet sin idé med koryfæerne i den sangglade SKRAP og har vundet en helhjertet tilslutning, som han snart derefter, sub rosa, har takket for ved muntert oplivet at skrive den omtalte sang, som i min erindring begynder således:

Vi har af foreninger fire på Gården:
Den ene er død, og den anden er slap,
den tredie er heterogen og uvoren,
den fjerde er fin, for den fjerde er Skrap

-og så videre, 6 vers ialt (melodi: Jeg elsker den gamle, den vaklende rønne, som Gunnar Damgaard Nielsen havde opfrisket på Regensen, omsat til valsetakt!).

Ikke nær så meget, som man ofte tror, er bare spontant eller tilfældigt. Desuden: en sang af denne kaliber havde Munk aldrig kunnet skrive til ære (eller vanære!) for sin egen forening.

Efter en grundig undersøgelse og en speciel drøftelse med Niels

Nøjgaard, mens dette konciperes, er vi nået til det resultat, at skovturen må være løbet af stabelen søndag den 16. september 1923. Mange gode sange blev afsunget, deriblandt (som ventet) flere både gamle og nye af Kaj Munk, men ikke slagsangen. Den var jo heller ikke fællesregensiell, og Munk har - med sin sikre situationsfornemmelse - holdt den "clandestine" tilbage til samme dags aften, da SKRAP havde sold (vistnok stiftelsesfest) med Munk som særligt indbudt deltager.

Her lod han så sin lille knaldperle springe, og det med en effekt som mere end en almindelig bordbombs. Ovationerne var mægtige og genlød viden om. Efter al sandsynlighed var det lykkedes digteren at holde sin sang hemmelig lige til det sidste - ganske godt klaret netop på Regensen, hvor mure og døre har ører og vinduerne øjne, så allehånde rygter let og sagteligen kan liste ud af alle kroge.

Vel en ugestid før denne sin debut må sangen være skrevet, ukendt af alle indtil præsentationen. Det tør vi slutte af den gevaldige opsig, den vakte. Allerede næste dag var sagen på alles læber, og såvel Munks venner i almindelighed som dem i PIP i særdeleshed var enten imponerede eller rystede, hvis de ikke var begge dele. -Vi skal nu i al korthed følge begivenhedernes videre forløb hin mandag den 17. september.

Præcis klokken 17 $\frac{1}{4}$ slet, netop som regensuret slog, vendte tre regensielle jurister hjem til Gården fra Studenternes roklub og mødtes under Linden af en bekymret Aagaard, der ligesom de selv var udgået fra Døckers kursus og nu alle stod i PIP. De fik så at vide, at P.P. (princeps pipianorum) med kortest muligt varsel netop havde indkaldt til EGF (ekstraordinær generalforsamling) klokken 19 med det ene formål at få Kaj Munk ekskluderet af PIP. Stedet var Admiralitetet, hvor en række af de mere prominente pipianere boede på striben; en undtagelse var 7x28, hvor Kaj Munk jo havde slået sine folder i sommerferien.

Nok måtte man misbillige Munks digtergave til SKRAP; men så hård en straf... -nej, det måtte ikke ske, mente de fire. Hastigt enedes de om at benytte den korte tid til at gå rundt til alle de pipianere, som ikke mentes at være forudindtagne, for at få reddet Munk ud af den rigtignok selvforskyldte knibe.

Rygterne om disse celebre begivenheder bredte sig omtrent lige så hurtigt blandt urokserne på Studentergården som blandt regensianerne, og det var disse rygters flygtige tåger. Kaj Munk nu selv var kommet så belejligt for grundigt at sprede.

Med sit sædvanlige livlige og levendegørende mesterskab skildrede han nu forløbet af denne EGF på Admiralitetet, hvor henved halvdan dusin pipianere var mødt op. Med solid nordjysk saglighed havde P.P. kort resumeret situationen og - suaviter in modo - beklaget nødvendigheden af det skridt, styret havde ment at måtte foreslå. Ligeså saglig og bekla-

gende, men samtidig fortiter in re, fulgte den ellers så vennesele vestjyde P.P.1 (forgængerens som P.P.) sagen op med fasthed og fuld tilslutning. Ikke mindre bestemt i sin holdning var midtjyden P.P.2 (P.P.1's forgænger), som jo nok syntes, at Munk var gået videre og videre, men nu måtte bremses.

Kaj Munks sag stod altså ikke godt, og nogle få indlæg fra medlemmerne var heller ikke til hans gunst. Da han selv nærmest anså sin sag for tabt, talte han uden større effekt om fornyelser i regenslivet, om sangglæden, den gensidige anerkendelse, og om at være frit stillet i foreningslivet uden at tage for megen "offence of trifles". De flestes blikke så dog stadig mørke og betænkelige ud; men pludselig hørtes en let skramlen af en stol bagved, og alles øjne vendte sig mod hjørnet, hvor de fire juridiske roere var samlet.

"Og der var endelig vor mand," erklærede Munk, mens han tømte sin tredie kop te hos uroksen på B.64. "Du kender ham godt, men Herluf kender ham bedst allerede fra Døcker, hvor de blev studenter sammen trods godt 6 års aldersforskel. -Men hvilket defensorat! Jeg var allerede begyndt at være ikke så lidt knotten på mig selv, da denne hesteglade roer fortalte mig, at i virkeligheden havde jeg i slagsangen kun hængt SKRAPs selvros og støjende småpralerier ud til passende latterliggørelse. At "de" således er gået lige lukt i fælden, kan vi takke vor forfatter for, der nu som før har forstået at ramme prik. Så langt fra at komme med bebrejdelser bør vi takke ham, uden ligefrem derfor at bespise ham på vort eget Prytaneion. For her hos os er jo alle og enhver "primus inter pares"; men hvem af os vil kunne finde på at kalde os selv for "Regensens de gladeste drenge" eller føle trang til at synge, at vor forening er den bedste på Gården, blot for at styrkes i troen på noget, vi dog véd? Indlysende klart er og bliver det, at Kaj Munk aldrig havde kunnet skrive en sådan sang til sin egen forening: det holder han den for god til - og vi ham. Men var netop det sket, ja da havde sagen været graverende; men ikke det for os rent externe, som foregik i går aftes!" -Snart efter fulgte afstemningen, som gav et lille flertal for Munks frikendelse.

Mesterligt talt, unge ven, og mesterligt gengivet, Kaj Munk! Men tiden var ilet, opbruddets time var inde, og hastigt begav vi os afsted med et venligt sideblik til de første guldstænk i de Rovsing'ske kastanier, inden vi forsvandt ud af porten for at gå hver til sit.

Gengivelsen af udtalelser og samtaler ovenfor prætenderer "ikke at være med et fotografis, men kun med et maleris nøjagtighed" (også en K.M.-vending!), og i det hele taget har det ikke været hensigten at konkurrere med skotten James Boswell i hans berømte gengivelser af samtaler med Samuel Johnson. For ganske vist foreligger der også i vort tilfælde masser af solide notater og dagbogsoptegnelser, for ikke at tale om uvisnelige erindringsbilleder.

Men både pladshensyn og delicatesses maner til moderation, og ikke mindre hovedformålet med disse linier, som har været dels at vise træk af regenslivet fra dengang, også hvordan skærmydsler uventet opstod for atter at svinde, i god overensstemmelse med Chr. Bøiken's træffende ord (fra 1916):

Vor arbejd' og vor kåde leg,
vor visdom og vor tant:
det var det røde blod, som i Regensens årer randt!

Samtidig har vi endnu engang fået at se, hvorledes Kaj Munks geni til tider udformede sig eller udartede. Dog har vi ikke villet gå ind på, hvorfor han udfoldede sig netop således, eller om hans migræne kan have spillet ind; for det har ikke været hensigten her at begive os ind på digterpsykologiens, endsige sygejournalernes usikre gebeter.

Derimod er det os en glæde at kunne tilføje, at det er gået alle de berørte hoved- og bipersoner godt, det være sig som højt agtede læger på Djursland eller i Vestsjælland, som politimester ("vor tids Hakon Jørgensen") eller på en af de højeste poster i vort offentlige liv.

Ikke mindre vigtigt er det, at de fire her nævnte (to læger og to jurister) endnu lever i bedste velgående og har kunnet bevidne, at ven-skabsforholdet til Kaj Munk, alle skærmydsler til trods, hurtigt var gen-oprettet og varede hans tid ud.- Men også mange andre regensielle ven-skaber fra vor tid har levet varmt og intakt gennem over 55 år, og det uden skel på grund af forskelligt ståsted i foreninger dengang eller hjemsted i forskellige landsdele nu.

Og så lige en ting mere: ægte venskaber kræver spontant forståelse, om fornødent overbærenhed, men ikke nødvendigvis, at man går positivt ind for alt, hvad venen sagde eller gjorde i en given situation. Ligesom Victor Hugo efter sin bisættelse i Panthéon - Frankrigs største æres-bevisning - blev kritiseret, tildels endda berettiget og ret alvorligt, således er heller ikke Kaj Munk ubetinget sacrosanct på alle punkter og i enhver sammenhæng.

Kun beder hans venner om, at sådan posthum kritik må være konkret, begrænset og retfærdigt mådeholden. Det vil være bedst for os alle, og det havde andre store, henfarne regensianere som Hostrup og Bøiken nok også med glæde villet bifalde, hvis vi havde kunnet spørge dem.

Ingolf Sestoft.

RETTELSE, lille men betydningsfuld:

SKRAP-soldet, hvor Kaj Munck lancerede sin berømte slagsang, var (iflg. dagbog) lørdag 15. sept. 1923, altså aftenen før den omtalte skovtur.

TILIAS 50 års jubilæum

1977 var jubilæernes år på Regensen. HOF fyldte 40 år, og SKRAP blev 55 (jfr. forrige nummer af Regensen), og sent på året, den 1. oktober, kunne også TILIA fejre sit 50 års jubilæum.

Men på denne dag havde jubilæumsforberedelserne allerede stået på i mere end et halvt år - med gennemlæsning af lange protokol-rækker for at finde gamle tiliaster, med søgen i telefonbøger og biografiske stater for at identificere ufuldkomne navne, og med udsendelse af stadig længere medlemsfortegnelser til komplette-ring hos de senest opdagede. Vi fandt frem til ca. 200 tiliaster, hvoraf 75 mødte op til festen. Og som et kuriosum kan nævnes, at den sidste af foreningens stiftere, som det lykkedes os at iden-tificere, viste sig at være skaberen af politiets Centralbureau for Identifikation, Ch. Vogelius Andersen.

På selve jubilæumsaftenen mødte de mange gæster op på Gaarden klokken 19 og blev modtaget i Biblioteket, hvor gensynsglæden hos gaster af samme årgang gav sig hjertelige og højrrøstede udslag, og hvor atmosfæren efterhånden mindede om den, der hersker i en fuld sildetønede - men en meget gemytlig tønede. Af TILIAS stiftere var mødt førnævnte Ch. Vogelius Andersen (som havde skrevet en sang til lejligheden), Vagn Ejler Sørensen, Sophus Raaen og Albert Smidt. I øvrigt fordelte de gamle tiliaster sig nogenlunde jævnt over de 50 år, dog med hovedvægten på den nyeste tid. Således var også næsten hver periode repræsenteret i rækken af talere - i hvert fald hvert årti.

Vagn Ejler Sørensen lagde ud med festtalen, der ganske natur- ligt handlede om TILIAS stiftelse - om den minderige 1. oktober 1927, da en flok regensianere under ledelse af stud.mag. Henry Eriksen og på dennes hybel vedtog den nye forening med "højere idealer" end de øvrige, d.v.s. de to traditionelle gamle forenin- ger GAMLE og PIP samt de to ganske nye SKRAP og UGLEN. Foreningens motto blev "mindre spiritus, mere ånd". -Vagn Ejler Sørensen om- talte derefter de enkelte stiftere, også de ikke tilstedeværende, med livlig hjælp fra sine samtidige bordfæller, når hukommelsen ikke slog til (der henvises til det efterfølgende appendix med navneliste).

Da et trefoldigt leve netop var blevet udråbt for TILIA, ind- traf en episode, som fik både de ældste og de yngste årgange til et øjeblik blot at stå måbende bag deres pladser: som en over-

jordisk kraftudladning vældede slagsangen "Tiliaster, tiliaster" gennem salen. Ernst Verwohlt og Co.s magtfulde hymne, der var opstået i 1940'erne, var i slutningen af 60'erne gået af brug; men ved denne lejlighed vakttes den til live og fremførtes i al sin atonale styrke, og de nulevende tiliaster tog den straks til sig og bruger den ofte siden.

1930'ernes taler var Ejner Nielsen, der fortalte historien om TILIAS første kvindelige medlem: skuespillerinden Augusta Blad var til stede ved et slåbrokarrangement i anledning af opførelsen af Kaj Munks "Cant" den 9. maj 1932, og ved det efterfølgende punchesold blev hun spontant optaget som æresmedlem i foreningen. -Ejner Nielsen overrakte derefter TILIAS præsident et fotografi af Augusta Blad, som skuespillerinden selv i sin tid havde signeret og foræret TILIA, efter sigende med det forblommede ordspil "for at Linden dog ikke skal mangle hvert eneste Blad". Oh! (I TILIAS gamle protokol er denne aften refereret: "sent vil vi glemme den mandag morgen, da vi bar gæsterne ud til bilerne og bar Kaj Munk og fru Lise helt op på Universitetstrappen").

Herefter indtraf VPs tale, som naturligvis handlede om Regensens lind - om linden som frihedstræet i europæisk historie, om den oprindelige lind på Regensen og dens sørgelige endeligt, og om den nuværende lind som det samlende midtpunkt på Regensen.

For 1940'erne talte Svend Aage Hansen, som indledningsvis nævnte, at "ånden" i begyndelsen af 1940'erne for TILIAS vedkommende var ensbetydende med et stærkt kommunistisk præg. Fra dette tiår, hvor de sørgelige oplevelser ellers må have været dominerende, valgte taleren i øvrigt at koncentrere sig om de humoristiske indslag i perioden, bl.a. om vanskelighederne ved at fremskaffe drikkelig spiritus i årene umiddelbart efter krigen og problemets nærliggende løsning: foreningens medicinere, der ofte var travlt beskæftigede med vaccinerings af de mange tyske flygtninge, indså med beundringsværdigt klarsyn, at desinficeringen af det sted, hvor der skulle prikkes, vel bedst kunne foregå med det gode danske postevand - og spiritussen reserveres til anden og bedre brug. -Ligeledes om pigernes officielle indflytning på Regensen: "skulle det være nødvendigt? I vores tid kunne de da selv klatre ind - og vi slap forresten aldrig af med dem igen (her pegede taleren ned langs bordet) - se selv, de sidder her jo endnu!"

Per Smed fortalte om de strenge 1950'ere, hvor ånden fløj lavt, og hvor foreningen måtte drikke te (!) siddende i rundkreds på øl-

kasser og enes om den ene teske man ejede, og som hang i en elastik i loftet (alt andet var pantsat).

Og da klokken slog tolv og vi stadig sad ved de lange borde uden at føle trang til at rejse os, indtraf ganske af sig selv det midnatsarrangement, vi ellers havde måttet opgive: John Idorn optrådte på slap line som entertainer, i dialog med en veloplagt båndoptager i salens modsatte ende. Selv 1950'erne var nu blevet historie, og tidens bedste regensielle tonekunst brusede om ørerne på os. Idorn klovne, så ikke et øje var tørt - og nød det.

En repræsentant for 1960'erne, Ebbe Lundgaard, stod frem og forklarede, at grunden til, at der ikke fandtes de helt store musikalske frembringelser fra hans periode, var hans og hans samtidiges optagethed af at forhale indførelsen af husleje på Regensen - de havde simpelthen ikke haft tid til at skrive sange. Hertil må man vel sige, at for det første kom en ikke ubetydelig del af aftenens sangerpræstationer fra netop denne periodes tiliaster, og for det andet må det erindres, at forhalingen af huslejen indtil videre er lykkedes - i den henseende har 1970'ernes tiliaster grund til at være 1960'ernes meget taknemmelige for deres indsats.

De nulevende tiliasters taler var Esben Drejer, der fortalte den gribende beretning om studenten Ebbe Mejer (læs: Esben Drejer). Hvordan skal man iøvrigt karakterisere 1970'ernes tiliaster? Det kan vi vel dårligt, det er jo os selv. Men en enkelt pudsighed: i Vogelius' festsang findes linierne: "Og nutids-tiliaster har endda den fordel a' / de ej skal hente alle piger udefra." Nej mon vel; de bor her jo allesammen! Den senest tilkomne blev endda optaget på selve jubilæumsaftenen - med 75 underskrifter i porten.

Modstræbende brød man op fra bordet henad klokken ét. Enkelte af de yngre vaklede hjem i seng; men de ældste ventede på, at bordene blev rykket ud til siden, så dansen kunne begynde - til et bånd, der var sammensat af dansemusik fra alle de forløbne 50 år. Og dansen den gik, og siden kom punchen og natmaden frem, og mange holdt ud til de lyse timer. Det var ikke de yngste årgange, der var de sejeste. Som Ejner Nielsen udtalte: "hvor lifligt endnu engang at se stjernerne blegne over Regensgården på vej hjem efter en fest."

Liste over medlemmer af TILIA 1927-1977 med angivelse af omtrentlig regensperiode. Der er utvivlsomt en del fejl i listen; men den er slutresultatet af foreningens hittidige efterforskningsarbejde efter tidligere medlemmer.

H.C.B. Vestergaard	26-28	Hans Mølbjerg	38-41
Gunnar Nygaard	25-28	N.Chr.Tyndeskov Pedersen	39-41
Harald Sonne Kofoed	26-28	Kaj G. Rasmussen	39-40
Niels Skouvig	26-29	Leif Tang	40-42
Ch.V. Andersen	27-30	Svend Gravesen	40-42
Albert S. Schmidt	27-30	Kr.S. Linds-krog	40-43
Vagn Ejler Sørensen	27-30	E. Løvendahl Jensen	
Helge Weldingh	27-30	Aage J. Christensen	40-43
Sophus Raaen	27-30	C.V. Bering-Nielsen	40-43
Gunnar Munch	28-30	Knud Bahnson	42-44
Rikard Hornby	28-31	Jens E. Søgaaard	41-44
Leo Skovgaard Christensen	-31	Knud G. Jensen	42-44
M.L. Bredsdorff	25-27	Helge Hørby	42-44
Poul Møller	28-31	K. Finn Berlen	42-45
A.F. Holm		K.M. Bjerre-Christensen	42-45
Aage Lundkvist	28-31	Sv.Aa. Hansen	42-46
H. Schlanbusch		Karl Nolsøe	42-46
O.H. Nøhr		Henning Sørensen	44-47
V.B. Mølgaard	28-31	Heinrich Schlebaum	45-47
Hans L.I. Wraae	29-32	Erik Eliassen	44-47
Lynge Lyngesen	29-31	Børge Mølgaard	45-47
Henry V. Kjølner	30-32	Egon Hansen	45-47
Albert H. Kjølner	31-32	Henry Nielsen	44-47
Israel Grünbaum		P. Aagaard Poulsen	44-47
Erik Jørgensen	30-33	B. Bech Christensen	46-48
Ejner A. Nielsen	31-33	J. Folkmann Espersen	46-48
Niels E. Lundsager	30-33	Sv. Ove Mouritzen	47-48
William Nedergaard	31-33	Knud Andersen	45-48
Alf Johansen	30-33	Ernst Verwohlt	46-49
Thomas Rosendal	31-33	Ebbe Kjeldgaard	47-49
Leiwur Lützen	29-34	Gustav Hansen	47-50
K.A. Bjørklund Bertelsen	-34	A. Visti Jacobsen	-50
Peter Nielsen	31-34	Jørgen Lind	50-53
Jacob Bak	33-35	Axel Dalsgaard	51
Emanuel Jensen	33-35	Ernst Søndergaard	47-50
Aage Dannemand Jensen	32-35	Poul Nielsen	47-50
Gustav Auring	33-36	Sv.Th. Andersen	46-50
Hans Debes Joensen	32-36	Ole Elbrønd	48-51
Eyv. Kjerulff Thalling	33-36	Knud P. Andersen	48-51
Jørgen Bredsdorff	33-36	Preben Skjødt	50
Helge Aagaard	34-36	Børge Frederiksen	50
Ib Thisted	35-37	Bent Sørensen	50
Erik Iversen	34-37	Christoffer Thomasen	50
Erland Pedersen	35-37	Knud Rahn	50
Erik Wingsøe	35-37	Richard Karlsson	50
Chr. Thorsen	34-37	Oscar Bjørkbom	50
Thorkild Hansen	35-37	V. Frølund Thomsen	50
Holger Sten Jensen	35-37	R.F. Engstrøm	50
Chr. Hartington Jensen	34-37	Poul Franch	50
Johan Kock	35-38	Poul E. Nielsen	48-51
Børge Møhl	35-38	Bent Mortensen	49-51
Anders Hald	35-38	Jørgen Elbrønd	50-52
Richard Willerslev	36-39	Esben Petersen	50-56
Gunnar Olsen	36-39	Johannes Landbo Christensen	52
Johs. Laursen	36-39	Aksel Rossen	
H. Frydendal Jensen	36-39	Ib Christiansen	
Karl O. Andersen	37-40	Poul Christiansen	
Asger Lundbak	38-40	Uffe Hansen	51

Adam Brandt	52	L.Chr. Steenberg	70
John Idorn	53-56	Henrik T.M. Poulsen	
Erling Arndal	53-56	Thure Krarup	
Bruno Rasmussen	53-56	Ingrid Lund Andersen	
Helge Pedersen	53-56	Eva Trein Nielsen	
Poul Pedersen	53-56	Jens Topsøe Jensen	75
Bent Christiansen	53-56	Olaf Ingerslev	
H.G. Kjær	53-56	Karen Hildorf	
Heri Berg	57-60	Esben Drejer	
P. Bredsgaard Nielsen	58-61	Niels Frederiksen	
Simon Lægaard		Erik Fonsbøl	74-78
Niels Oluf Kyed		Jeppe Tønberg	
Per Buch Andersen		Kirsten Sand Christensen	
O. Tuborg Petersen	60	Per Langgård	
Jørgen R. Birck	64	Joannes Eliassen	
Jens C. Feddersen	58	Lars Tyge Nielsen	
Per Smed	55	Hanne Christoffersen	
Børge Ebbesen	53-56	Birgitte Skov	
Carl Erik Lautrup		Allan Henriksen	
Helge Bavnhøj		Else Riisager	
Mogens Claesson	63	Peter Halkiær	
May Britt Larsen		Asbjørn Strøm	
Paul N.B. Jørgensen		Vibeke Moving	
John Cederberg	62-64	Karen Marie Jørgensen	
Ole Feddersen	63-66	Benny Vittrup Jensen	
Henning Silberbrandt			
Frederik L. Badse		Afdøde tiliaster:	
Erik Lorentzen		Henry Eriksen	26-28
Ulf Schou		Anders G. Petersen	26-29
Ebbe Lundgaard		Viggo Klarholt	28-30
Ole Krogh	68	Th. Frode Stensig	28-31
Carsten Asklund	64-65	K. Skovgaard Christensen	29-31
Poul Kampmann	59-62	Holger Sten	28-32
Frode Larsen	59-62	Alfred Grost	30-32
Lars Thuneberg	59-62	Aksel Halkov	29-32
Jørgen Otzen Petersen	62	H.C. Jørgensen	31-34
Peter Guldager		E.T. Sørensen	32-35
Bjørn Vesterbirk		Niels Pauli Holm	31-35
Niels O. Fruensgaard		Anton Pedersen	34-36
Jørgen G. Dinesen	65	Gudmund Toft	33-36
Jens Andersen	66	Jørgen A. Jensen	36-39
Mikael Dreyer	68	Tage Barfoed	36-39
Henning Skovgaard		Jens Otto Krag	36-39
Henrik Teide		Bent Knudsen	50
L. Rønby Pedersen		S.W. Refsgaard	65
Jørgen Rem		Peter Gelsing	69
Erik Petersen			

TILIAS præsident, Lars Tyge Nielsen, oplæser et lykønskningstelegram

Vagn Ejler Sørensen holder festtalen. I baggrunden Sophus Raaen

Efterårsklokkeratet 1977.

Så skete det alligevel: HOF blev efter 10 års forløb atter klokkeforening. Hvordan det gik til, ligger på flere punkter hen i det dunkle; men det skulle vise sig at være et godt valg.

Dette fandt sted på netop den tid, hvor svampefloret stod rigt i skoven. Målet for semestrets første klokkearrangement var derfor en svampeskovtur til Geels Skov i Nordsjælland. Vejret var smukt den søndag eftermiddag, og der blev snakket, hygget og samlet svampe på den flere timer lange tur gennem skoven. Undervejs indbød en solrig plet til indtagelse af snaps og bitter, som klokkeren havde medbragt. Da deltagerne var nået tilbage til Regensen, lavede de en svampestuvning, som blev spist med god appetit.

I begyndelsen af oktober blev der arrangeret en tur af et helt andet format. På HOFs opfordring sendte DSB et særtog bestående af restaurations- og dansevogn ud i det ganske land. Pladsreservation var nødvendig, og da toget afgik - med nogen forsinkelse og med klokkeren ved styretøjet - var næsten alle pladser optaget. Rejsens formål var at skaffe nye og stærke kræfter til Gården, og ruten var derfor lang. For at gøre det behageligt for de rejsende serveredes et lettere måltid på udturen. Desuden var togbaren åben og blev ivrigt benyttet. Af og til standsede toget, og indflytterne blev en for en budt velkommen med klapsalver. På hjemturen åbnedes dørene til dansevognen, hvor der var trængsel på gulvet til langt ud på natten. Det var en fest, der stod på skinner. Det eneste, der med rette kunne klages over, var udsigten. Den var hele tiden den samme, idet rammen for ovennævnte udflugt var Store Sal.

Det var også her, det gik løs en måneds tid senere, da den traditionelle regens-revy løb af stabelen. Klokkeforeningen søgte at rokke ved det traditionelle, nemlig ved at ændre menuen fra gule ærter med tilhørende øl og snaps til et overdådigt måltid med udsøgte vine. den almindelige regensianer forstod imidlertid ikke at sætte pris på dette initiativ, og der opstod et røre, der langt overgik, hvad man ellers har set i forbindelse med trusler om husleje og lignende. På grund af denne og andre modsætninger udspillede der sig en del intriger i dagene op til revyen. Visse personer udviste dog en særlig kreativitet, idet et stort banner påmalet teksten "Vi vil ha' øl og snaps" blev hængt op i gården til ære for klokkeren og hendes HOF. Denne charmeoffensiv var uimodståelig, og der blev serveret en revy-menu, der påny samlede folket, således at stemningen var høj, da tæppet gik. Selv om numrene (som sædvanlig) var af varierende kvalitet med hensyn til både tekster og fremførelse, var det lykkedes direktøren, Hanne Christoffersen, at få revyen til at leve op til sit motto: "En positiv

Regens-revy", og alle kunne vist være enige om, at "Det er sjovt at ha' revy".

Valget af klokkeratets kulturelle indslag faldt indlysende på Louisianas "Pompeii - år 69". Indlysende, fordi en af Gårdens beboere, Jan Stubbe Østergaard (kaldet Francis), var medarrangør af udstillingen. En lille, men udsøgt skare drog således en sen novembereftermiddag mod Humlebæk, hvor Francis fortalte om udvalgte emner fra den imponerende udstilling. Rundvisningen varede et par timer, og ved hjemkomsten blev der budt på HOF-gryde og klokkerbajere i biblioteket.

Dagene blev mørkere og mørkere, og nätterne længere og længere. En del af disse sidste blev brugt til at arrangere det forestående julebal, som kun på enkelte punkter kom til at adskille sig fra andre juleballer. For det første holdt klokkeren ved denne lejlighed sin første og sidste klokkertale, og for det andet var midnatsunderholdningen erstattet af midnatspunch. Både talen og punchen blev vel modtaget.

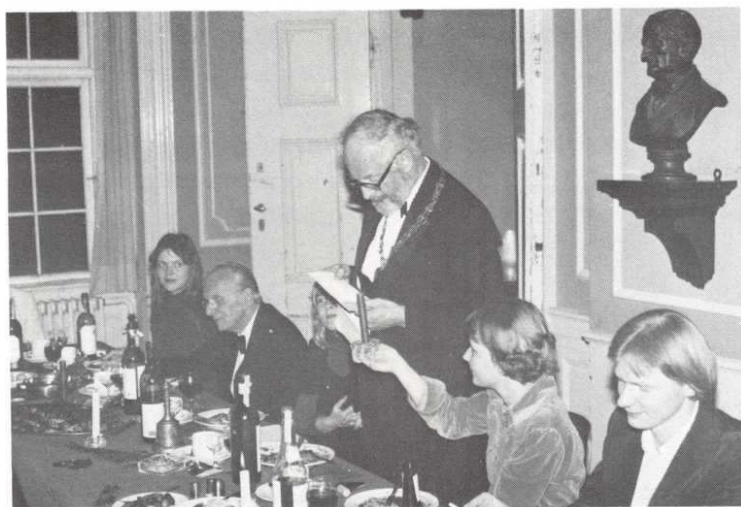
Hvem kan ikke i decembers kulde drømme om sommer, sol og sød romantik på en øde ø? Klokkeren kunne, og viste ind under jul Bo Widerbergs film "Sommeren med Monica". Tilslutningen til filmsforevisningen var ikke overvældende; men da der bagefter blev båret svingende varme gløgg-gryder og duftende æbleskiver frem, blev salen straks fyldt, og man oplevede her den sidste hyggestund i lang tid. Klokkeratets sidste måneder lå nemlig i skygge af endeløse diskussioner af interne stridsmål. Splittelse og skarpe fronter var resultatet, og der var ikke baggrund for at føre planerne om et karneval ud i livet. I stedet arrangeredes en intim fastelavnsmiddag for klokkerforeningen og dens nære venner. Herefter kunne HOFFisterne trække sig tilbage i god ro og orden - og med klokken i behold.

Efterårsklokkeren 1977

Ingelise Pedersen

Scener fra den hektiske tid omkring revyen, hvor meningerne om menuen stod stærkt mod hinanden...

"Og derfor bære vi lys med glæde..."
-provst Bjerrum holder juletale.

Forårsklokkeratet 1978.

Efter i to år at have mæsket sig ved provstens bord i kraft af besiddelsen af en række mindre embeder, fandt TILIA ved begyndelsen af dette semester igen tiden inde til at overtage klokken. Blot at forsøge på at hindre dette krævede mere, end de øvrige foreninger i deres forhåbentlig forbigående svagelighed var i stand til at præstere. For at øge fornøjelsen måtte vi derfor lave et lille nummer med Skrap: Vi snød dem for brugs- og P-mandsposterne, som vi i stedet nådigt uddelte til henholdsvis Hof og Gamle.

TILIAS totale dominans på foreningslivets område viste sig også ved teaftenerne. Foreninger, som tidligere har nydt stor respekt, kom, efter at have siddet nogle timer og nippet til deres maltfattige diætøl, på besøg hos TILIA for at smage de gode klokkerbajere og opleve ægte regensiel ånd. En souvenir skulle de også have med hjem, men da de ikke var vakse nok til at stjæle klokken, stillede de sig tilfreds med at tage vores "stregeliste", som vi bruger til at holde regnskab over, hvem der drikker hvad. Den liste har indbragt os megen hån; men det er i virkeligheden kun, fordi den dokumenterer sort på hvidt, at vi drikker mere og stærkere øl end nogen anden forening.

Rustet med den sunde selvtilfredshed, som lyser ud af ovenstående afsnit, gav klokkerforeningen sig i kast med semesterets arrangementer. Det første var en forevisning af lysbilleder fra Sovjetunionen ved regensianer Steensberg, efterfulgt af et traktement bestående af russiske pandekager med kaviar og vodka, som serveredes imens romantisk kosakmusik lullede de ædende ind i skønne illusioner om det store steppeland mod øst. -For imidlertid også at provokere regensianernes ører til nytænkning arrangeredes sidst i marts en koncert med et interessant program af (fortrinsvis) nyere musik for fløjte og klaver. Mange mødte op, de fleste dog først til den efterfølgende natmad.

En begivenhed, som nok kunne inspirere en og anden læser af dette blad, var oprettelsen af "Hugo Hergels Stipendium". Den gamle regensianer Hugo Hergel har indlagt sig umistelig hæder ved at testamentere Regensen en større sum, hvis renteaftast bruges til økonomisk støtte til festerne. Disse kan derfor nu gøres væsentligt billigere for deltagerne, end de har været hidtil.

Det er vanskeligt inden for den givne ramme at skildre semesterets billedligt talt mest maleriske fest: VP-ballet. Det blev afholdt på Viceprovstens 75 års fødselsdag med deltagelse også af repræsentanter fra Regensiansamfundet. Som aftenens højdepunkt afslørede et farvestrålende portræt af VP, malt af Henning Jepsen og givet af Regensiansamfundet og regensianerne. Desuden blev der sunget en til lejligheden skrevet kantate til VP.

Også levende billeder fik vi at se: I samarbejde med vores araber-ekspert Suzanne Pelch vistest sidst i april filmen "Mænd i solen", som handler om palæstinenser-problemet.

Den 12. maj var en af disse typiske forårsdage, hvor luften er frostklar, og solen står højt på himlen oven over det tætte skylag. Den klimatiske kulde blev dog hurtigt trængt i baggrunden af den spirituelle temperaturforøgelse, der opstod som resultat af en kontinuerlig strøm af snaps og sjoflinger. Selv de foreningsløse foretog nogle vers, som havde en overfladisk lighed med sjoflinger. Efter frokosten havde vi den glæde at kunne konstatere, at de mange hundrede tusinde kroner, som er givet ud til brandværnsforanstaltninger på Regensen, ikke er helt spildt. Købmagergade blev bogstaveligt talt spulet med vores nye brandsprøjter, og mangt et mappedyr så sig selv stillet i det dilemma enten at blive gennemblødt eller at måtte finde en anden vej at gå end den sædvanlige retlinede. Ellers forløb alt fredeligt, bortset fra, at en på gaden parkeret reklamecykel til ejerens store fortrydelse gik hen og blev lidt krøllet, og at to regensianere kom på skadestuen og tre i detentionen, den ene efter først at have været på skadestuen.

Ved hjælp af en intensiv plakatkampagne, hvor notabiliteter som Marilyn Monroe og Humphrey Bogart anbefalede klokkeren og hans arrangementer, blev forventningerne til lindeballet skruet op på et passende højt niveau - og de blev naturligvis til fulde indfriet. Så hedt gik det til ved denne semesterets sidste fest, at ovennævnte Steensberg, til hvem jeg nu har overdraget klokken, efter sigende ser sig nødsaget til at opbevare den i sit køleskab.

Lars Tyge Nielsen
klokke i foråret 1978

Et par tiliaster sjofles, fordi de har sat sig op mod de herskende normer

Klokkeren genopliver ved revymiddagen en af de gamle succes'er

Lindeballet: to store regensianere skåler med hinanden

MINDER FRA MIN REGENSTID 1924-1926.

Af Gunnar Lundgren.

Regensophold efter befaling.

Kommunitetet sendte mig i foråret 1924 meddelelse om, at jeg havde fået tildelt Kommunitets-stipendiet og ophold på Regensen. Det var usædvanligt, at begge privilegier tildeltes samtidigt. Det var åbenbart en befaling til mig fra rektor P.O.Pedersen, der var min speciallærer ved Den Polytekniske Lærestanstalt. Han var blevet verdensberømt sammen med Valdemar Poulsen for deres trådløse telefoni-system, som konkurrerede med Marconi-systemet.

P.O.Pedersen tog sig meget af sine elevers private interesser. Det var derfor naturligt, at jeg i en samtale i 1924 fortalte ham, at min farbror i U.S.A. rådede mig til at afslutte min uddannelse i Amerika, hvor min familie dér mente, at mulighederne var gode.

P.O.Pedersen svarede mig straks og meget bestemt: "De skal først tage Deres afsluttende eksamen her efter to år. Hvis De derefter rejser til Amerika og senere ønsker at komme tilbage for at finde Deres endelige plads i Danmark, så kan De gøre det uden besvær. Hvis De er træt af at bo hjemme, skal De ansøge om Regensen."

Naturligvis adlød jeg min lærers råd og læste færdigt.

Regensens fodboldhold.

Regensens fodboldhold havde hvert år en kamp med sit traditionelle modstanderhold fra Studentergaarden. Efter aftale skiftedes man til at lide nederlag. Det afgørende og positive var nemlig, at taberen skulle afholde soldet efter kampen..... -Og det negative for vinderne var, at de eftersoldet måtte overvinde vanskelighederne ved om natten at bevæge sig tilbage til hjemstedet.

Efter Regensens sejr i 1925 var soldet på Studentergaarden efter god sædvane mindeværdigt. Endnu mere minderige var de omtalte vanskeligheder for regensianerne, fordi hjemfærden om natten til Regensen blev fuld af dramatik.

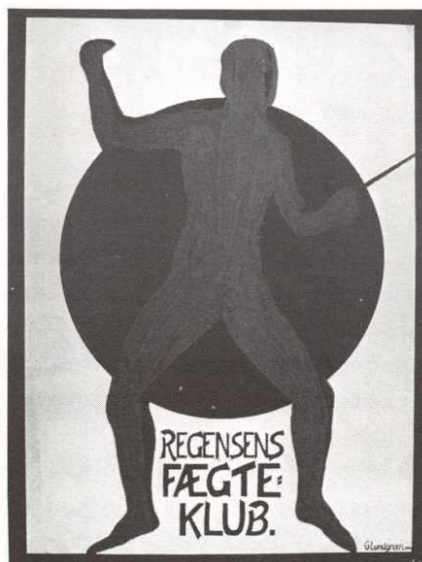
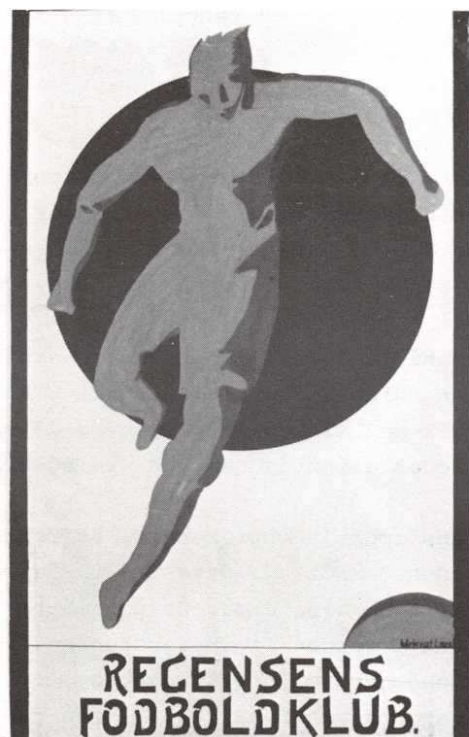
Ved Sølvtorvet blev bueskytten Tykke-Lund overvældet af udmattelse, hvilket bevirkede, at han totalt mistede evnen til at bevæge sig. Hans kammerater var også trætte, og de formåede ikke at få hans tunge korpus i gang igen. En yngre politibetjent forsøgte at opmuntre Tykke-Lund, men uden held, og regensianerne morede sig. Efterhånden voksede betjentens ihærdighed til desperation, og han tilkaldte en udrykningsvogn med dobbeltdøre i bagenden. Hensigten var åbenbart at få den trætte student

manøvreret ind i vognen, og betjentene blev opmuntret dertil med gode råd og vejledninger fra regensianerne.

Men Tykke-Lund var ikke mere træt, end at hans udstrakte arme kunne nå tværs over den åbne dobbeltdør, og hans gevaldige kræfter og tunge korpus forhindrede tre betjente i at mase ham ind i vognen. Hans regenskammerater iagttog disse manøvrer med stigende interesse og opmuntrende tilråb.

Til slut blev en større salatvogn tilkaldt med ekstra mandskab. Dermed kunne Tykke-Lunds stædighed overvindes, og han blev kørt til arresten. Vort således reducerede fodboldhold nåede uskadt tilbage til Regensens ved femtiden om morgenen. Her aflagde vi rapport om vor fodboldsejr og om vor kammerat i arresten.

Vor elskede viceprovst, dr.teol. O.Thune-Jacobsen havde alverdens sympati med sine regens-alumner, og han havde gode forbindelser inden for politiet - helt op til justitsministeren, der var hans broder. Vi kunne derfor med sindsro fortsætte vort sold på Regensen og afvente Tykke-Lunds ankomst til Regensen ved nitiden om morgenen - uskadt og pr. politibil.

Plakater for Regensens fodboldklub og Regensens fægteklub. Disse plakater og de følgende er alle tegnet af "Urkraften" alias Gunnar Lundgren i perioden 1924-26.

Regenssens fægteklub.

Fægtesport var populær i min regenstid 1924-26. Jeg trænede flittigt, fordi fægtingens elegance tiltalte mig. I konkurrencen 1925 vandt jeg 1. præmie i sabelfægting, som krævede aggressivitet og styrke, og 2. præmie i fleuret, hvor specielt elegance og hurtighed blev belønnet.

Fægtekunsten på Regensen havde hæderverdige traditioner fra 1659, da studenterne spillede en afgørende rolle ved svenskerne belejring af København. Fra den tid blev kården en trofast følgesvend, som gav studenterne selvtillid og mod i de hyppige stridigheder med militær og politi. I 1863 stiftedes "Huggeselskabet", der var en fægteklub. Studenterne var patrioter og forudså krigen i 1864.

I de følgende år var der frodigt liv i fægteklubber og andre sportsforeninger. Til lønning af en fægtelehrer modtog Regenssens klub et årligt tilskud fra 1898. På læsesalen fandt årlige opvisninger sted med efterfølgende fest og dans.

En særlig fægtesal blev indrettet i den nye Regensfløj 1909. Denne sal blev brugt til mindre festligheder, men hovedsagligt til fægte-undervisning og regelmæssig træning. Et stort fremskridt var de berømte nabolokaler "Trekroner" med bad. Herved opstod der fornøjelige traditioner, som stadig holdt sig i min tid 1924-26.

Regenssport iøvrigt.

Regenssporten har gennem tiderne udfoldet sig mangfoldigt. Professorerne opfordrede alumnerne til at dyrke studentergymnastikken; som eksempel kan nævnes Hartvig Frisch, der i 1941 indledte sine forelæsninger om klassisk filologi med at lægge sine studenter på sinde først og fremmest at dyrke sport.

I min regenstid var som nævnt O. Thune-Jacobsen viceprovst. Han havde ved sin udnævnelse i 1916 fremkaldt en fuldstændig revolution i V.P.-embedet: han var iklædt cyklebukser og gik med kasket, og han bevægede sig så spændstigt som en gymnastiklærer. Således erindres han ved sin 60-års dag i 1931.

Regens-annalerne omtaler mange slags sport såsom roning, boldspil og cricket, "hvortil intet lokale behøvedes." Sporten måtte i 1800-tallet helst ikke koste noget, og den måtte ikke fremkalde støj. Derfor måtte endog fjerbold og pindspil ikke finde sted i gården i middagsstunden.

Badminton må i 1932 føjes til de mange andre idrætsgrene, og "til sporten må vel også høre de forgæves forsøg på at få billard." -Men yndlingssporten er dog stadig den halvårligt tilbagevendende fodboldkamp. Den kostede ingen større investering, men alligevel appellerede den til den evige spillelidenskab.

Fodbold er jo også mere håndfast - eller fodfast - end f.eks. det i 1870'erne populære "klinkspil". Her var inventaret beskedent, lige som indsatserne. Alligevel noteres, at puljen nåede en størrelse, som i mands minde havde været ukendt. Således skrev daværende klokker Martinus Galschiødt i Regensens første kirkebog.

"Vægtløftning stod højt i kurs i mit klokkerat 1898" fortæller dr. phil. Ditlef Nielsen. "Dengang fandtes sjældne kræfter på gården, og jeg regner det for en af mine store og gode gerninger, at jeg fik lavet en makadamiseret plads i gården til brug for øvelser med jernvægte."

Om jernvægtene fortælles, at et par stærke regensianere havde anbragt den tungeste af vægtstængerne i sengen hos en af de svageste indflyttere i anledning af den berygtede værelsesinspektion. Da det var umuligt for alumnen at fjerne vægten, måtte han indhyllet i et tæppe søge hvile på gulvet foran sengen.

I mit tilfælde, som nylig indflytter, fik jeg ved en vægtløftningskonkurrence mit regens-øgenavn URKRAFT. Det skete, efter at jeg kort forinden havde vundet over den noksom bekendte mediciner Tykke-Lund i en fornøjelig "hanekamp". Efter disse to kraftpræstationer betragtede man mig som en rigtig regensianer.

Hanekampen.

En hvid myre er en foragtelig betegnelse for en hulebeboer, og hvide myrer var fra provst Grams tid ikke velsete på Regensen. Dette vidste jeg ikke, da jeg i 1924 flyttede ind på gården. Tværtimod ønskede jeg at fortsætte mit faste daglige arbejdsprogram med morgengymnastik (kl.7-8), forelæsninger, tegneøvelser osv., altsammen på klokkeslet, som jeg var opdraget med.

Men det behagede ikke en gruppe "bueskytter", som med Tykke-Lund i spidsen udfordrede mig til hanekamp en skønne morgen kl.8, da jeg kom fra studenter-gymnastikken ind gennem Krystalgade-porten, som dengang - i Frode Fredegods tid - var ulåst.

En hanekamp foregår således: med armene foldet over brystet, og idet de hopper på eet ben, skubber de to kamphaner til hinanden. Taberen er den, som først sætter det andet ben til jorden.

Tykke-Lunds fordel var hans korpus på 90 kg. Han var vant til at sejre i disse drenge-kampe og var derfor sejsikker. Jeg vejede kun 70 kg, men var adræt og sportstrænet. Derfor kunne jeg med hurtige sidespring undgå modpartens massive anfald, som efter et par desperate forsøg endte med, at Tykke-Lund tabte balancen og faldt omkuld på jorden.

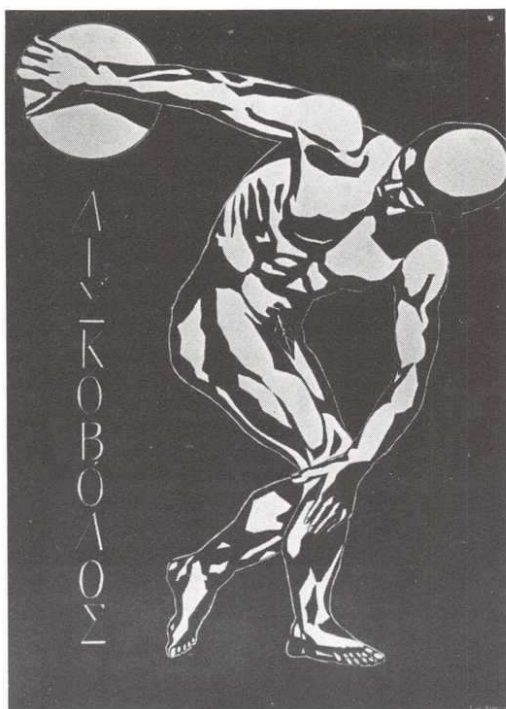
Alt dette vakte tilskuernes munterhed, og jeg fik lov til at passe mig selv i nogen tid. Men så blev jeg også udfordret til vægtløftning i

Fægtesalen, og da jeg også vandt i dette, applauderede man "Urkraften", og dette blev mit nom-de-guerre.

Kaj Munk fortæller, at en hvid myre er en alumne, der ønsker at passe sig selv, "men som tager afsondrethedens skade på sin sjæl," og Kaj Munk kan ligeledes rime over huleboer-temaet - således:

Nu bor vi i et skur / af god natur,
og den som vandrer mørk og sur / og tror sig i et fangebur,
kun ham med krystet pen vi truer / med fur.

Hanekampe varieres som brydekampe i Island, hvor de kaldes glima. Og i den græske mytologi fortælles, at ANTAIOS ikke kunne overvindes, sålænge han berørte sin moder jorden, GAIA. Derfor løftede HERAKLES ham op i sine arme og kvalte ham. Antaios var nemlig søn af Gaia, og faderen var POSEIDON. Antaios var vældig stærk og udfordrede alle til brydekamp, når de kom gennem Libyen, hvor han opholdt sig.

DISKOBOLOS, diskoskasteren.

"En mulig ung dame" (!)

Værelsesinspektion hos indflytterne.

Alle indflyttere måtte underkaste sig besøg af inspektionen, som bestod af 3-5 "ældre" regensianere udpeget af foreningernes bestyrelser. Den var

uofficiel og uden kompetance, men alligevel var det ikke tilrådeligt for en indflytter at negligere denne selvbestaltede gruppes tilsyneladende autoritet.

Jeg erindrer min egen underkastelse kort efter min indflytning som et mildt forhør og undersøgelse af min boghylde, mine billeder og mit madskab (var der spiritus?) i vort 3-mands fælles køkken. Man spejdede også under min seng efter en mulig ung dame, men dér fandt man kun min violin. Jeg blev venligt opfordret til at spille et par numre for "gæsterne". Besøget varede en snes minutter ved to-tiden om natten og var helt uden dramatik.

Også mine naboer (Fuhrman, med., og "Antonius" = Emil Frederiksen, stud.litt.) fik en blid behandling. Muligvis skyldtes dette, at inspektionen havde hørt om min sejr i hanekampen over Regensens stærke mand, Tykke-Lund. Derfor ønskede man ingen voldsomme optrin hos mig eller i min nærhed.

Da jeg senere blev medlem af inspektionen, blev jeg klar over, at hensigten med dennes virksomhed var at vurdere indflytternes kammeratlighed for at kunne placere dem efter deres temperament svarende til de forskellige traditioner i foreningerne.

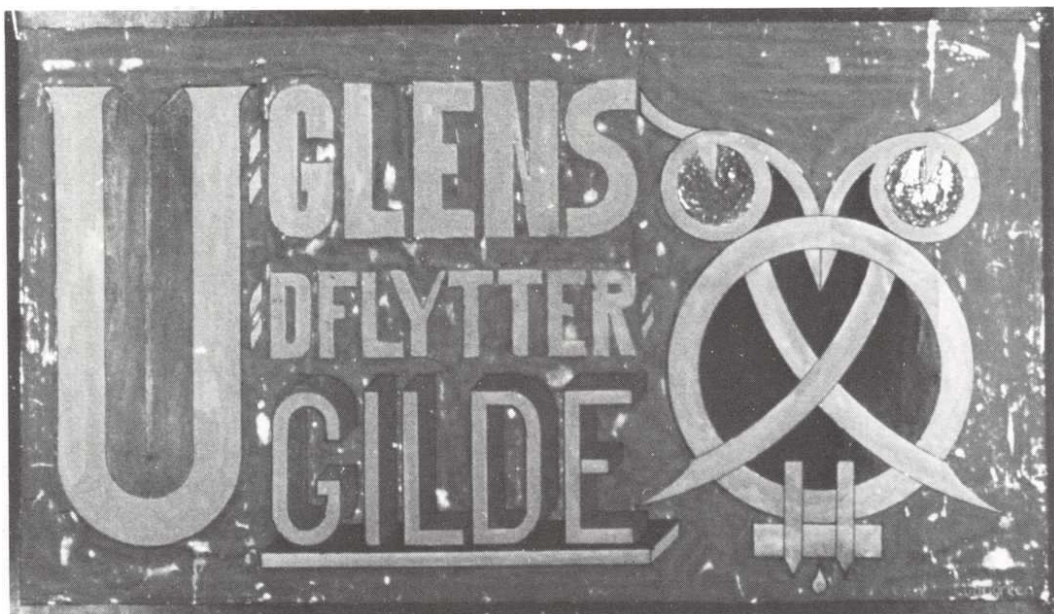
Voldsomme optrin kunne forekomme ved ekspropriation af indflytters "mistænkelige" erotiske bøger eller billeder. Eller ved tvungen servering af kaffe, eller ved iklædning af "morsomt" nattøj. Altså ret uskyldige drillerier. Men hvis indflytteren gjorde modstand eller gjorde for høj-røstet indsigelse, så kunne han idømmes buksevand på stedet eller få flere natlige besøg.

En ondsksfuld og raffineret behandling var at komme metylblåt i indflytterens kaffekop, når han efter selvforskyldte krakilerier blev tvunget til at servere kaffe for inspektionen. I så fald kunne det vare en rum tid, inden indflytteren blev inviteret til urinering på "Trekroner" sammen med inspektionen. Her kunne man observere, at indflytterens urin var farvet blå. Man fortalte ham udførligt om "Franzosen" eller den "slemme ungarske" (syfilis). Man tilrådede lægebesøg og streng afholdenhed sexuel. Denne spas praktiseredes også på Hagemanns Kollegium.

Foreningen "Uglen" udpegede mig senere som profos (bøddel), og derfor deltog jeg i det sidste år i de fleste "undersøgelser". Jeg har dog aldrig oplevet de mere alvorlige ceremonier eller komplicerede skærildsskikke, som omtales praktiseret på tyske og svenske universiteter og kollegier.

Uglens udflyttergilde 1925.

I 1925 afholdtes "uglesold" til ære for udflytteren Westergaard og samtidig til ære for indflytteren, d.v.s. den ny-optagne uglemand og endnu ubeskrevne frederiksborgenser stud.jur. Ove Rasmussen.

Plakaten fra "Uglen's" udflyttergilde 1925.

På fotografiet ses deltagerne, fra venstre Anton Bruun, Rancke Madsen, Ove Rasmussen, Olaf Ellern, Johs. Svendsen (som krammer den udstoppe ugle, der nærmest ligner et pindsvin), Paludan, Nørgaard og Gunnar Lundgren (med Rüdeshaimer). Alle bærer uglehatten. På bordet enkelte flasker m.m.

Dette uglesold forløb under megen dramatik. Arsenalet på bordet forklarer den løftede stemning, som forhøjedes med ildfulde taler af polyt'er og jur'er. Det ildfulde tog dog overhånd, da en inspireret taler svingede for meget med armene og bragte de kinesiske papir-lanterner til at svinge så meget, at de kom i brand. Ilden bredte sig lynhurtigt til de ophængte papir-guirlander og lofts-lampeskærmen syet af fnuglet silkemateriale.

Billedet burde tjene som advarsel for andre letsindige festarrangører. Festen blev naturligvis fortsat i et nyt lokale.

Den litterære julestue.

Uglen følte sig forpligtet til at være litterær for at leve op til at have den lærde fugl som symbol. Og naturligvis har vi med vor plakat om mødet i biblioteket ("den litterære julestue forestilles i Regensens bibliotek lørdag den 12. dennes kl. 7") villet understrege klubbens aspiration om at være boglig og litterær.

Faktisk havde vi klubmøder med indledende oplæsninger af uglemænds selvvalgte emner fra f.eks. H.C.Andersen, Søren Kierkegaard osv. Men det

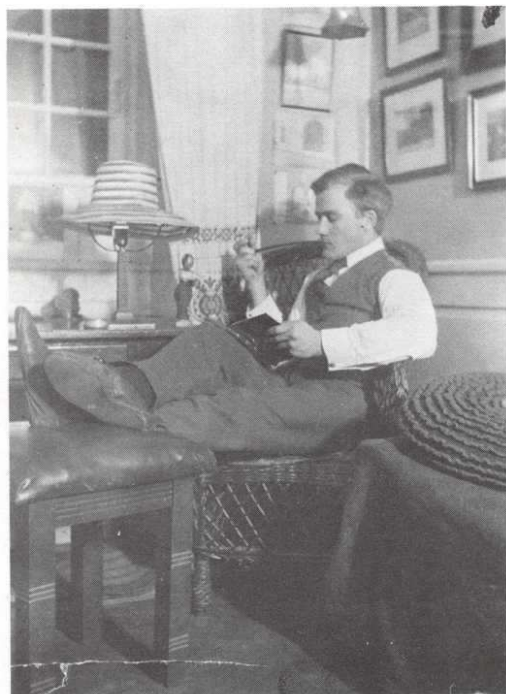

Det i teksten omtalte fotografi af "Uglen"s udflyttergilde 1925.

blev hurtigt tiltrådt af flertallet, at indledernes filosofiske og litterære habitus var spinkel. Derfor gik vi over til mere jordbundne og spirituøse emner; men uanset dette fastholdt vi vore idealer om at være litterære.

Den litterære julestue.

Gunnar Lundgren fotograferet i Hostrupværelset 4x4 (1925).

Regensens 4. Gang.

Regensens 4. Gang er berømt, fordi Hostrup boede dér, da han skrev "Genboerne". Heri får løjtnant von Buddinge at vide af student Klint: "Jeg bor på Fjerde Gang. Når De kommer ind ad porten, er det den første dør på Deres højre hånd."

Kort efter førsteopførelsen af "Genboerne" indfandt en kobbersmedesvend sig på Regensen og spurgte sig frem til Hostrups dør. Her bankede han på og spurgte i en brøsig tone, om det var student Hostrup.

Smedesvenden var øjensynlig både vred og stærk og let bedugget, men ikke mere, end at det kunne blive slemt nok for den lille og spinkle Hostrup, som straks forstod, at hans fremstilling i "Genboerne" af en kobbersmedesvend havde vakt vor smedesvends mishag. Hostrup vurderede lynhurtigt situationen og svarede: "Nej, De er desværre gået forkert, han bor i samme værelse som mit, men oven på mit."

Nå, smedesvenden takkede og undskyldte og steg en etage op. I det værelse boede en islænding, der var berømt som en særdeles effektiv slagsbroder. Og ganske rigtigt, lidt efter opstod der stor alarm på anden sal. Den forplantede sig hen mod trappen for enden af gangen, hvor larmen endte med et vældigt brag. Det var smedesvenden, der blev smidt ud.

Regensens 4. Gang blev anset for den fornemste. Det var næsten en tradition, at klokkeren boede på 4. Gang, hvis værelser fik nye numre ved en ombygning i 1913. Nogle almindeligt kendte alumner boede på 4. Gang:

		nuv.nr.	gl.nr.
Japetus Steenstrup	1837-40	4x1	
C. Hostrup	1841-44	4x6	4x9
do., skrev "Genboerne" på		4x4	4x7
H.Hørup og H.Hørring (kon- tubernaler)	1864-67	4x4	4x7

Jeg blev overrasket - og noget stolt - over, at jeg fik tildelt de berømte "Hostrup-værelser" 4x4 allerede i marts 1925. Tilsyneladende havde jeg allerede i mit første semester på Regensen fået anerkendelse som en "rigtig" regensianer, og det var måske belønningen, at jeg fik 4x4 som erstatning for to mørke værelser på 1. Gang ud mod Krystalgade. Måske var der også nogen velvilje fra V.P.s side ved tildelingen.

REGENSEN I 1950'ERNE.

Nogle spredte erindringsglimt, på opfordring
sammenskrævet af

Hans Møllerup.

Den kære gamle røde gård ligner ikke helt sig selv mere, har jeg ved nylige besøg kunnet fastslå. Det, der mest afviger fra mine fire år derinde, er det, at der nu er kommet piger på Regensen. Ikke at vi levede nogen cølibattilværelse i de gamle dage; det vrimgledede sandt at sige med "koner" dengang. Det nye består i, at visse studerende "quinds" nu har opnået egen bolig - locum - på gården og således har fået deres navne slået op i porten. (Det var dog ellers til ære for dem, at man i sin tid byggede Kvinderegenen). Formodentlig har dette fået til følge, at de mandlige indvånere ikke længere stiller sig op på bænken omkring Jonfru Lind for at lade deres vand på hendes stamme ved nattetid. Tider skiftes, og sæder mildnes, som digteren sagde.

Den gode lind blev for øvrigt udskiftet i min tid. Jeg har således kendt den store gamle lind, som ikke kunne mere. (Min tid på CDR faldt med et par uger i 1953, hvor jeg var gris hos min storebror Viggo på 3x4, lige før jeg kom to år til USA, og sidenhen fra 1955 til 1959). Ved en fest på salæ forsvandt på mystisk vis foreningen Sioux' stolte potenssymbol øksen, just omkring den tid, da den nye lind skulle plantes. Da dette var sket, og bæk og brosten sat på plads om den nye lind, kunne man en dag i klokkeprotokollen læse: "Hvis Sioux ønsker at finde sin økse, kan de lede hos Matthæus kap.3 vers 10", hvor Johannes Døberen erklærer, at "øksen ligger allerede ved træets rod" - og dér ligger den formodentlig stadig. Sådanne practical jokes havde vi en del af; de gik under betegnelsen "sjoflinger".

Man begyndte som "skide indflytter" for efter et semester at blive forfremmet til "skide ex-indflytter", og først efter et helt år kunne man så regnes for rigtig regensianer, til man "døde" (skulle flytte ud fra gården), hvorved man logisk nok blev til et "lig" med den dertil hørende karakteristiske lugt.

Indflyttere skulle i øvrigt vandes, hvilket jeg også selv nåede at blive i oktober 1953. En sværm af fordrukne regensianere trængte ind på mit locum og krævede, at jeg skulle klæde mig af. Nogen blev jeg stillet op på min seng og forhørt. Ved et sådant forhør var der både anklager, forsvarer og dommer. Anklageren indstillede til den hårdeste straf, forsvareren til den mildeste, og det var i begge tilfælde Trekroners iskolde vand (Trekroner er fægtekælder, som bruges til bordtennis, og baderummene bagved; dengang var der endnu ikke kommet bad på hver enkelt gang, hvor man foruden loca kun fandt et køk-

ken). Nå, jeg blev slæbt ned til den kolde bruser, hvor det lykkedes mig at sætte en flad, skråtstillet hånd i vejret, så jeg ikke var den eneste, der blev vandet. Mens dette stod på, havde nogle vittige typer adskilt min spirasengebund i alle enkeltdele, og det var mange... -En seng hed et "bræt", en stol hed en "pind". Ved opslag i porten indkaldte man til en forenings teaften (på fast ugedag), og her betød "husk p + p + q" lige så meget som: medbring stol, porcelæn og pige. Mon dette stadig bruges? [Red.: nej, ikke disse forkortelser - men naturligvis opslag i porten]. De forskellige foreninger sloges bravt på mange måder, ikke blot om klokker og brugsmand, men også om at få indflyttere, hos hvem de inviterede sig selv til teaften. Det siger sig selv, at andre drikkevarer end netop te kunne komme på tale senere på aftenen.

VP (viceprovst) var O. Thune Jacobsen, en elskelig gammel og lærd mand (dr.teol.h.c.) som havde været VP for min far og for Kaj Munk (der kan henvises til dennes erindringer "Foråret så sagte kommer"). På et tidspunkt, da VP var midt i firserne, fandt man ud af, at nu var han for gammel til sit job på gården, og man skænkede ham da fra universitetets side en "æresbolig" et sted i nærheden af Anatomisk Institut, om jeg husker ret. Denne behandling var meget upopulær hos regensianerne, og man følte, at når VP havde fået lov til at blive langt over 70-års alderen, kunne man gerne lade ham dø i sin rede. Og rent faktisk boede han ikke længe i sin "æresbolig", før han døde.

Der var andre faste folk på gården. Portneren hed Jensen, gårds-karlen hed Rasmussen, nattevagten hed Mogensen, og så var der rengøringskonerne, kalder "sæbeluderne". Om disse sidstnævnte skal der efter sigende stå i en gammel fundats, at "reengjøringsquinderne skulle være gamle og fule, på det at alumnerne ey skulle føle nogen trang, disse at bestige." I min tid var de for nogles vedkommende "gamle og fule"; men det gjaldt ingenlunde dem alle. På regenspladen synger "Hvine-Iomholt", en meget poetisk og sangligt begavet teolog, om en regensianer ved navn Bechmann og en rengøringskone ved navn fru Grüner: "Det var ham, der åbned toilettets smæklås / netop da hun blotted sin gevaldige spækmås", og magen til rim skal man lede længe efter på dansk.

På første gang havde vi en festlig og ærkekøbenhavnsk rengørings-dame, fru Hansen, som boede på Islands Brygge. Hun var meget slagfærdig og humørfyldt. Det kunne forekomme, at der var pigebesøg til langt op ad formiddagen, og hvis det kneb for fru Hansen med at vente længere med rengøringen, bankede hun på et par gange og låste sig så ind, idet hun sagde: "Så, bitte børn, nu må I putte jer pænt under dynen;

den gamle her skal gå klokken halvt to - Herre Gud, man har jo selv været ung engang!" - hvorefter hun udførte sit arbejde på sin egen uforstyrrelige måde.

Da jeg i 1955 kom tilbage til Regensen efter to år i USA, hørte jeg om to bemærkelsesværdige begivenheder: en storm på Elers (hvor man i det daglige nøjedes med at lade sit vand på porten ved aftenstid) og en slåbrokaften med selveste kong Frederik. Stormen på Elers skal have været så voldsom, at politiet rykkede ud. Dagen efter stormen kunne man i BT læse, at studenterne fra et vindue havde hældt citronfromage ned over de sagesløse betjente. Denne artikel skal have affødt en dementi fra Regensens daværende middagsdirektør: det var ananasfromage!

Slåbrokaftenen med kongen skal være begyndt med en bedre middag, hvorunder provsten Søren Holm holdt en for kongehuset meget smigrende tale. Senere talte min bror Viggo om forfængeligheden som menneskelig drivkraft, og han sluttede med at udbringe en skål for den meget forfængelige herre øverst i salen - kong Christian den Fjerde! -Skønt disse begivenheder ikke er selvoplevede for mit vedkommende, kan de måske nok være af en vis interesse.

I min tid havde vi en del gode slåbrokaftener af høj kulturel standard. En aften var det skuespillerinden Ingeborg Brams, der efter sin optræden blev beværtet af klokkeforeningen. Da hun ca. klokken halvt to om natten skulle hjem, var porten låst og Mogensen ude at gå sin runde på de andre kollegier. Hun blev da lempet ud ad vinduet på 1. gang mod "Skidenstræde" (det gamle navn for Krystalgade, som vi stadig brugte), og hun faldt bogstaveligt talt i armene på en betjent, som dog straks kunne kende hende og forstå situationen.

Vi var dengang adskillige musikstuderende på gården, foruden undertegnede folk som Poul Rabinowitch (på Regenspladen kaldes han Rabinovski), Niels Peter Selander, Mogens Helmer Petersen m.fl. En aften stod vi samlet i porten og måtte høre af nattevagten Mogensen, at han ikke gav meget for vore studier, hvis vi ikke kunne spille "Trædballehus Polka", hvad ingen af os rent faktisk kunne. Mogensen skal i sine yngre dage have været købmand i Randers.

En dag sprang der en hovedvandledning i Landemærket, så nogle brosten blev slynget flere meter væk. Det var vist en søndag eftermiddag, og vandet fossede ned ad Købmagergade mod Strøget og Højbro Plads. En regensianer, Ole Tuborg (der i sine sommerferier arbejdede på Carlsberg) blev så kåd, at han gav sig til at cykle rundt i vandmasserne. En anden åbnede sine vinduer og spillede Händels "Water Music" i fortissimo på sin grammofon. Efter 50 minutters forløb kom der omsider en mand fra Vandvæsenet på cykel og lukkede for hanen.

Man gik højt op i regenspolitikken i de dage. På et tidspunkt

fandt nogle regensianere ud af, at foreningen Tilia kun havde et eneste medlem tilbage, og han var for tiden på studieophold i Tyskland. Man skred så med stor skadefryd til at erklære foreningen død ved opslag i porten. Ikke desto mindre genopstod den kort tid efter, og jeg blev selv medlem af den. På regenspladen synges der, at "Mollerup og Børge bruger pæren, det har de lært et andet sted end Skrap" - der hentydes til min storebror Viggo Mollerup og Børge Ebbesen (undertiden kaldet K.N.Ebbesen), der stod for genoplivningen af Tilia.

Foreningerne indgik alle mulige og umulige koalitioner for at skaffe sig embeder og indflydelse og for at holde andre udenfor. Om sommeren kunne man benytte sig af de manges fravær til at arrangere en rask lille klokkerstorm og at indsætte en særlig sommerklokker. På et tidspunkt skulle middagsselskabet (ædeselskabet), hvis kok fru Frederiksen ("Frederik") rumsterede i køkkenet på 9. gang, til at betale af på en 15 år gammel gæld hos vinfirmaet Dorph Petersen. Da disse middagsædere udgjorde et flertal i klokkerforeningen, lykkedes det dem at få gennemført, at alle regensianere skulle betale 4 kr. om måneden, til gælden var afviklet. Jeg havde selv intet med middagsselskabet at gøre og kunne kun undgå denne beskatning ved selv at hente mit kommunitet på kvæsturen, hvilket jeg gjorde. Det blev jeg ret upopulær på, men det gik over med tiden.

Af fester vil jeg særligt nævne VP-ballet. Ved det sidste VP-bal med gamle VP - Thune Jacobsen - foreslog han, at vi skulle lægge en ny betydning i begrebet, så det fremover kom til at betyde "vore pigers bal". Af andre store fester skal nævnes revyerne, juleballet og lundefrokosten. Den sidste var udelukkende for gårø beboere. Det begyndte stilfuldt nok ude i gården, hvor borde og stole var stillet op i form som et stort E. Efterhånden blev man meget animerede og gik over til forskellig aktivitet, som f.eks. at kaste WC-papir ud fra toppen af Rundetårn, at slås med vand og at bekrige hinanden med skumslukkere. Det sidste blev i min tid forbudt, da skummet ødelagde for meget af malingen på døre og gange.

Vi havde en del grønlændere og især færinger boende. Færingerne kunne man lugte sig til på lang afstand på grund af deres hang til skærpekød (som vistnok er jordslåede og vindtørrede fårekøller, der koges). Når de holdt fest, hørte man dem træde kædedansen og synge Sigurdskvadet og lignende uendelige sange.

Dette er blevet til nogle meget spredte erindringsglimt. En del af stoffet skal nok have sin gyldighed endnu i dag, og man bedes bære over med mig, hvis det ikke har nogen nyhedsinteresse. I en vis forstand dør man aldrig helt, når man har haft den lykke at bo på Regensen.

Hans Mollerup, tiliast.

Regensens arkiv rummer en del uidentificerede fotografier af ældre regensianere. Disse 4 personer har således boet på Regensen i 1940'erne, men deres navne fremgår ikke af billederne. Måske kan nogen blandt læserne identificere dem? I så fald bedes man sende besked til stud.mag. Jeppe Tønsberg, Regensen.

RESULTATOPGØRELSE

for tiden 1/9-77-31/8-78

Regensianer-samfundet, herunder Sv. Nielsens legat:

Udgifter:		Indtægter:	
Annonce i revy-program	kr. 500,-	Kontingenter (204)	kr. 6.075,-
Bladet	- 5.579,05	Rente af fonds	- 9.585,28
Generalforsamling	- 4.498,80	Rente af giro	- 1,47
Sommerudflugt	- 2.723,-	Rente af bankbøger	- 183,74
Sv. Nielsens legat	- 1.000,-	Kontant fra Cramers	
T.V. til Regensen	- 3.312,24	bo.....	- 117,26
Diverse	- 639,12		
			kr.15.962,75
		Underskud	- 2.289,46
	kr.18.252,21		kr.18.252,21

Regensianersamfundets legat:

Indtægter:		Udgifter:	
Rente af fonds	kr. 1.380,89	Udbetalt legat	kr. 2.500,00
Rente af bankbøger	- 100,00	Overskud	- 4.010,89
Rente af giro	- 1,00		
Bidrag	- 5.029,00		
	kr. 6.510,89		kr. 6.510,89

Udgivet af Regensianersamfundet ved VP.